

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Quænam opponi possint exceptiones adversùs Iv & V. Sessionem Concilij Constantiensis, casu, quo sub earundem Decretis præertensa fuisset Concilij super vero & indubitato Papâ superioritas & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

protendi valeat super Papæ auctoritate Oecumenicâ, quin potius ista super illius tam actuacione, quam exercitio morali extendatur. Quamdiu ergo Concilium constat ex solis Episcopis, quantumvis ex toto Christiano Orbe essent convocati, nequit dici perfectè Oecumenicum, seu Generale, nisi vel materialiter duntaxat, vel secundum quandam adhuc incompletam formalem generalitatis, quâ characteri Episcopali inexistentis, sed quoad sui actuacionem & moralitatem omnimodam supremo Ecclesiæ Capiti Romano Pontifici subordinatæ denominationem: siquidem ex *Matth. 18. cap.* sæpius jam fuerit ostensum, quod nequè prima Concilij Oecumenici convocatio subsistat, nisi ex vicario Christi Nomine, Papæ in terris proprio, neque præminencia consummatæ in fidei dogmatibus decidendis infallibilitatis habeat locum, nisi ad Hierarchici Ecclesiæ Corporis Decretum Conciliare accedat Capitis consensus: neque indefinita, Papali auctoritati compar, ligandi & solvendi potestas Apostolis collectivè sumptis, nempe quâ Ecclesiâ Hierarchicam representantibus, pro perpetuo Ecclesiæ statu promissa, competere possit Concilio, nisi quâ indivisibiliter & Papam, & Apostolorum in Episcopali characterè Successores in unâ Synodo collectos complectenti. Quam parum proinde corpus organicum hominis dici potest humanū nisi materialiter & dispositivè, quamdiu ipsi deest anima, seu forma in Esse humani corporis essentialiter ac formaliter constitutiva: sic neque Concilium potest denominari completè ac formaliter Oecumenicum seu Generale, nisi Ecclesiæ Corpus Hierarchicum ex Episcopis ac Præsulibus in Synodo aggregatis consistens, sit unitum Romano Pontifici, seu suo & sanctæ Ecclesiæ Capiti universali atque Oecumenico. Quandoquidem igitur Conciliū Constantiense pro statu schismatis, & Papæ dubij perinde habendum fuerit, ac si nullus eidem interesset verus Papa, in facie sanctæ Ecclesiæ præferens characterem Capitis Oecumenici, imò tempore *quarta & quinta Sessionis Constantiensis* ne dubij quidem Papæ character intervenerit, quin imò ne quidem Episcopi dubiorum Paparum obedientijs diversimodè addicti, universi ibi præsentés extiterint: meritò jam sciscitari licet, quomodò pro tali statu Synodus illa uti poterit titulo Generalis Concilij, nisi quoad generalitatem quasi materialem, & incompletè duntaxat formalem, quâ Episcopali characterè insignitam, subsistentem pro tunc sub statu tendentiæ, tum ad omnimodam integritatem materialem ex duorum Paparum obedientijs coadjuvandam, & cum Ioannis XXIII obedientiâ postea coadunandâ, tum ad perfectam ex Papâ certo sufficiens, suisque Conciliaribus Decretis accessuro substitutam formalem generalitatem. Sub cuiusmodi adeò restrictione, poterat Synodus Constantiensis pro eo statu dici representans Ecclesiam Catholicam militantem, quatenus elicit Ecclesiæ Hierarchicum, sed adhuc incompletum, & Capite certo destitutum, Corpus representabat, sub ordine tendentiæ ad istam sui ex Capite integritatem recuperandâ,

ex pag.
288. n.
60.

S. IV.

Quenam opponi possint exceptiones adversus IV. & V. Sessionem Concilij Constantiensis, casu, quo sub eandem Decretis prætenso fuisse Concilij super vero & indubitato Papâ superioritas & auctoritas, maxime coercitiva?

Sub præacta hypothese excipi posset primò adversus Decreta Sessionis IV. & V. Constantiensis, non fuisse in ijs servatam formam Concilij à Christo constitutam, nec addèd Christum unâ cum Spiritu sancto eidem adfuisse. Etenim Christus *Matth. 17.* Apostolos missurus ad docendas omnes Gentes, *v. 20.* eidem promisit: Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi. Hæc igitur assistentiæ Christi promissio noscitur esse annexa characteri Apostolico usque ad consummationem sæculi in Ecclesia permanens. At ea Christi promissio est ipsissima illa, quam Christus iterum ad mortem, *Ioann. 14. v. 16.* fecerat eidem Apostolis: Ego rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis, ut maneat vobiscum in æternum, Spiritum veritatis. Ista proinde Spiritus sancti assistentiæ ex Christi orationis efficaciam in æternum persisit eatenus in Apostolis, quatenus semper est annexus characteri Apostolico. At verò iste character Apostolicus, non consistit in præficio characterè Episcopali, sed in indefinitè ligandi & solvendi auctoritate; prout patet ex *Matth. 18. cap.* Neque verò iste Apostolicus indefinitè ad ligandum & solvendum potestatis character, juxta dicti *capitis 18.* sacrum contextum, reperitur in aliquo Ecclesiastico Concilio, nisi sit aggregatum in Nomine Christi, quod Christi nomen unice præfert Apostolica Christi vicaria auctoritas. Atqui sublatis Apostolis, cum solius Petri Apostolica in terris superstit auctoritas, neque verò ista Apostolica auctoritas, saltem antecederet ad Concilij Oecumenici aggregacionem reperiri in ullo, nisi in Petri successore Romano Pontifice, eivendit hinc reddidit notum, non posse Oecumenicum Concilium, cui Christi ac Spiritus sancti assistentiæ sit Divinitus repromissa, ullatenus intelligi, nisi Petri, ejusque successoris Apostolica interveniat auctoritas. Postitâ igitur eâ hypothese, quod Sessionis V. Constantiensis Congregatio sibi pro tunc vendicasset auctoritatem ejusmodi Apostolicam absque ullius Papæ interventu, atque adeò cum exclusione characteris Apostolici, prætendendo scilicet Concilij cephalicæ super Papâ superioritatem: nequisset sanè pro eo statu habuisse illam à Christo promissam sibi ac Spiritus sancti assistentiæ: cum reverà ex nullo Evangelij apice possit vel umbra afferri ad probandum, quod character Apostolicus indefinitam ligandi & solvendi potestatem præferens, conveniat Synodo non insignitæ Christi vicario, soli Petri successoris proprio, Nomine. Et hinc mirum non est, tot tumultibus agitatum fuisse V. præcipuè Synodi Constantiensis Sessionem, si con-

contrariam se gesserit erga characterem Apostolicum, sub quo noscitur Concilio Ecclesiastico promissus Spiritus sanctus, unâ cum Christi & Patris Æterni assistentiâ.

Sub præinsinuata hypothese excipi potest *secundò*. Sessionis V. Congregationem Constantiensem in eo se posuisse statum, ut ne quidem *materialiter* & *dispositivè* dici posset Generalis ac Oecumenica Synodus. Explicatur. Constititit namque ab initio hæc Synodus ex Episcopis Joannis Papæ dubij XXIII. Obedientiæ addictis, ad providendum Ecclesiæ de certo Capite in Concilium aggregatis, Sub hoc statu ipsimet characteres Episcopales in unum collati ex *intrinsicâ* naturâ suâ faciebant Synodo potestatem super Papis dubijs, ubi ad schismatis extinctionem id opus foret, etiam deponendis, & prospiciendo de unius indubitati Pontificis successione, uti ex *antecedentibus* constat. Quæ nihilominus Synodus intenta erat de Papis dubijs removendis per spontaneam renuntiationem, sicque erat in statu tendentiæ ad characterem Apostolicum, ex Papæ certi electione sibi met conjungendum, poteratque adeo tunc dici *dispositivè* & *materialiter* Generalis, utpote habens aptitudinem ad Concilij Oecumenici formalem ex Papa postea eligendo characterem obtinendum.

Verùm ubi Ioannès XXIII. Constantiâ aufugerat, non attento, quod iteratò promississet renuntiationem, Synodus illa descendit non solum ad auctoritativum processum contra illum Papam dubium, sed uti pars adversa prætendit, ad Decretum Concilij super Papam quoque certum superioritatis definitivum. In quo adeo statu ea Synodus se posuit in statu contrario erga characterem Concilij, quâ Oecumenici *formaliter* constitutum.

Probat ut istud subsumptum. Si namque Adversarij totum evolvant Evangelium, non poterunt ullum assignare apicem, qui secus ac *Matth. 18.* est traditum, statuatur Concilij Oecumenici characterem, ex alio quàm Christi Nominè vicario consistentem. Neque verò dicere fas est, Apostolicam auctoritatem Christi Nomen præferentem, ac sub *indefinitâ* ligandi & solvendi potestate consistentem, ex ullo Apostolorum, si *divisim* spectentur, transiisse in aliquem successorem, unico Petro excepto, cui claves Regni cælestis cum ordine ad perpetuum Ecclesiæ statum, adeoque cum jure successione sunt collate. Quæ verò *indefinitâ* ligandi & solvendi potestas Apostolis *collectim* sumptis, quâ Ecclesiam Universalem representantibus *cit. 18. Matth.* est promissa, noscitur ex sacro contextu non aliter subsistere, nisi Concilium fuerit congregatum in Nominè Christi vicario, antecedenter se habente ad Concilium: quippe cum istud debeat convocari per hoc Christi Nomen vicarium unice jam subsistens in Petri successore. Quia igitur *secundum præsuppositam hypothese* Congregatio illa Constantiensis in *Sessione V.* adversus istum Petri successoris proprium characterem se opposuit ei, qui est Christo *immediatus* & *proximus*

vicarius, superponendo characterem Christo immediatiorem, indeque adeo superiorior, dum nempe statuit Concilij super Papa superioritatem: idcirco Synodus illa nequibat pro tunc permansisse in statu etiam *materialiter* duntaxat, ac *dispositivè* Oecumenici Concilij, quamvis postea non ad istum solummodò statum redierit, sed tandem ex accessu Pontificis Martini V. pervenerit ad statum Synodi *complete* ac *formaliter* Oecumenicæ, subsistentis scilicet ex vicario Christi characterè, illi ex tunc certo Papæ inexistente.

Juxta præfatam hypothese excipi potest *tertiò*. Pro statu V. præsertim Sessionis se protendentis ultra schismatis statum, atque Concilij super Papâ etiam certo superioritatem decernentis, non potuisse tunc in Synodo Constantiensi Ecclesiam Universalem sufficienter, ac perfecte representatam fuisse. Explicatur ac imprimis ostenditur, stante illâ hypothese, ne *materialiter* quidem generalitatem pro statu V. Sessionis habuisse locum in Concilio Constantiensi, atque adeo istud haud fuisse sufficienter representativum Ecclesiæ Universalis, etiam quoad *acephalum* illius Corpus Hierarchicum. Cum equidem Christus *Matth. 18.* discretis verbis sit contestatus, se in medio eorum fore, *ubi duo vel tres in nomine suo congregati fuerint*; clarè hinc evincitur, Concilij Oecumenici generalitatem constare posse ex paucioribus quidem Præsulibus Ecclesiasticis, modò isti congregati fuerint in nomine Christi ad totum Orbem Christianum se protendente. At neque convocatio ista, neque aggregatio Præsulum Ecclesiasticorum, pro Synodo Constantiensi prætendi potest esse facta sub certo Christi vicario characterè. Unde quia hic character incertus, vel etiam nullus fuit in Ioanne XXIII. convocante Synodum Constantiensem, nequibat hinc Ecclesia certificari de statu Oecumenici Concilij. Non poterat igitur ea Synodus in facie Ecclesiæ haberi quâ Generalis, nisi *dispositivè* fortassis & *materialiter*, non aliter tamen, quàm sub respectu ad indubitatum Christi vicarium characterem, soli Papæ certo *secundum prudentialis credibilitatis evidentiam* inexistere possibilem.

Etsi verò ipsorum etiam Præsulum characteres Episcopales in unam Synodum Constantiensem collati ex suo *transcendentali* ad Ecclesiæ regimen ordine, atque adeo ex suâ connatâ ad certum Ecclesiæ Caput habitudine & ordinatione *intrinsicâ*, jam fundarint *materialiter* quandam Concilij generalitatem, sub statu tendentiæ ad certi Papæ characterem obtinendum ordinatâ: hæc ipsa tamen generalitas *materialis* pro eo etiam statu, quo Synodus Constantiensis supra Papam certum contendeat se efferre, necdum complectebatur Episcopos ac Præsules, Benedicti XIII. & Gregorij XII. obedientiam professos. Quæ integritas *materialis* in Concilij Constantiensis V. præsertim *sessione* tantò magis decredebatur, quod ex ipsâ etiam Ioannis XXIII. obedientia, quàmplures Patres, in *contrarium*

38.

PAG.
305. N.
71. C.

39.

rium protestati fuerint. Imò dum Congregatio ejusmodi à charactere Concilij Oecumenici formaliter constitutivo, vicario scilicet Christi nomine se alienum ostendebat, ex tunc proflus deficiebat Conventus illius ordo & habitudo ad characterem Christi vicarium, siquidem iste per essentiam suam non admittat auctoritatem Christo immediatam, atque adeò se majorem; sicque proinde sancitâ Concilij super Papam auctoritate, jam abjiciebatur ille vicarius Christi character. Unde quando prædictæ Sessionis V. Congregatio Constantiensis, neque reliquarum duarum Obedientiarum Patres; neque plures ex Ioannis XXIII. Obedientiâ Præsules, utpote in contrarium protestantes complexa est, sed insuper desijt esse in tendentia ad sui complementum formale & substantivum, ex immediato Christi vicario characterem, solius Papæ proprio, sibi adsciscendum: omninò consequens est, tunc ne quoad materiam quidem hierarchici Corporis generalitatem fuisse illam Synodum Ecclesiæ universæ sufficienter representativam.

40. Pro quarto ostenditur præterea, stante præfatâ hypothesi in statu Sess. V. Synodo Constantiensis longè magis defuisse formalem generalitatem, atque adeò vim Ecclesiæ Universalis sufficienter & completè representativâ. Etenim Concilium Oecumenicum venire nomine Ecclesiæ, dicere debent illi universi, qui assleverant, ipsi appropriari posse illud *Matth. 18. De Ecclesiâ. Et. Qui Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus & publicanus.* Num verò sub isto Ecclesiæ vocabulo in hoc sacri Evangelij textu dicere fas est, intelligi Corpus Ecclesiæ Hierarchicum *acephalicè* sumptum; an verò quâ Capiti suo Summo Pontifici unitum? Certè Ecclesiam, quam nefas est, non audire; esse à Christo condecoratam indefinitâ ligandi & solvendi auctoritate Apostolicâ, constat ex sacro Evangelico contextu. Ex quo insuper constat, Ecclesiam illam eâ pollere præminentia, ut, si duo inibi aggregati consenserint, super quacunque re, quam petierint, ipsis fore impertientiam à Patre caelesti. Constat præterea ex ejusdem Evangelij contextu, istos duos esse, qui congregantur in nomine Christi, atque adeò tum Præsules hujus nominis auctoritate aggregatos, tum illum, qui præfert hunc Christi vicarium characterem. Nequit ergo illa in Concilio Oecumenico *representative* consistens Ecclesia *sufficiens* ac *integraliter* subsistere, nisi illi Duo, nempe Corpus Ecclesiæ Hierarchicum nomine Christi aggregatum, & Caput, vicarium Christi characterem præferens, jungantur in generali Concilio. Quia igitur in Concilio Constantiensis, juxta hypothesein superius positam, pro statu præsertim V. Sessionis, erat defectus tam ex parte Corporis Hierarchici, quam ex parte Capitis: imò quia hujus auctoritas suprema, quâ Christi vicarium nomen immediatè præferens, tollebatur è medio; consequens est, Concilium Constantiense pro illo statu non fuisse Ecclesiæ Universalis sufficienter representativum, ita ut

in ejus medio Christus, unâ cum Patre suo Æterno, ac Spiritu sancto adfuisse dici poterit.

S. V.

In quo sensu juxta Gallicani Cleri Declarationem præsentis articulo secundo positam, accipienda sint Decreta Sess. IV. & V. Concilij Constantiensis?

Clerus Gallicanus in hoc articulo ita tribuit Apostolicæ Sedi plenam spiritualium rerum potestatem, ut immota tamen consistere velit sanctæ Oecumenicæ Constantiensis Synodi Decreta de auctoritate Conciliorum Generalium, quæ Sessione IV. & V. continentur. Cujus suæ assertionis rationem videtur in hoc reducere, quod ea Decreta sint à Sede Apostolicâ comprobata, ipsoque Romanorum Pontificum ac totius Ecclesiæ usu confirmata, acque ab Ecclesiâ perpetuâ religione custodita. Reiprobatur porro Gallicana Ecclesia illos, quorum Decretorum, quasi dubiæ ac minus approbata sint auctoritatis, robur infringunt. Reijcit denique illos, qui ad solum schismatis tempus dicta Concilij Decreta detorqueant. Pro quibus singulis accuratius expendendis, sequentes hic proponemus, & discutimus disquisitiones.

Primo igitur exordiendo à puncto extremo, disquirere lubeat; An Conciliorum Generalium, *acephalorum* tamen, auctoritas erga præsumptum aliquem Papam extendi valeat ultra tempus schismatis? Ex antecedentibus constat, dum ex schismate nulla elucet saltem convincens credibilitatis evidentia, penes quem Papatus legitime subsistat, tunc re ipsâ deficere conditionem à Christo positam pro claribus Regni caelorum obtinendis, siquidem Christus ea verba ad Petrum cum successione ordine prolata: *Tibi dabo claves Regni Caelorum, annexerit ad statum, in quo verificetur, Petri successorem ita esse in Petrà, seu Cathedrâ Apostolicâ, ut super ipsam ædificetur Ecclesia.* Quia igitur hæc Ecclesiæ ædificatio consistit ex fide, per quam constituendus in Cathedrâ Apostolicâ, credi debeat esse confors illorum Christi verborum, *Tibi dabo claves Regni Caelorum*; idcirco, dum propter schisma constare haud potest, quis legitimus sit Petri successor, seu quem præfata Domini nostri verba contingant, nequit pro tunc status ille subsistere, in quo clavium auctoritas Apostolica in vi verborum Christi, alicui de Papatu contentendum reverâ sit collata. Ultra schismatis hujusmodi tempus, certum insuper est, eum, qui verus erat Papa, si lapsus sit in hæresin, fide Divinâ, seu *substantiâ* Ecclesiæ formâ destitutum, desinere esse membrum Ecclesiæ, adeoque ipso jure *divino* non posse jam esse sanctæ Ecclesiæ Caput, ipsoque adeò *facto & iure* amittere jus Papatus. Hinc proinde Concilium Generale jam *acephalum*, dum etiam est probabilitas duntaxat de tali hæreseos contaminatione, potest super Papâ jam dubio facto processum *judicialis* instituire, eumque de hæresi *juridicè* convictum